

## ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ

ΤΟΥ Κ. ΣΑΘΑ.

ὑΠὸ ἸΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Σχολάρχου.

Ἐν Αλευκάδι, 24 Νοεμβρίου 1878

Φίλτατε Κύριε δὲ Βιάζη,

Νομίζω ὅτι θὰ μὴ ἐπιτραπῇ νὰ προσφωνήσω εἰς σὲ τὴν μικρὰν ταύτην διατριβὴν μου, ἐπιγραφομένην — «Συμπλήρωμα εἰς τὴν Νεοελληνικὴν Φιλολογίαν τοῦ Σάθα» — ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν εὐὶ παράσχω δείγμα τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας μου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποδείξω τὴν ὑπόληψίν μου εἰς τὰ πνευματικὰ σοῦ προτερήματα, ἐκδηλούμενα διὰ τῶν ὧσων μέχοι τοῦδε ἐδημοσίευσας φιλολογικῶν διατριβῶν καὶ προπάντων διὰ τῶν ἐμβριθεστάτων βιογραφιῶν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς πατρίδος σου Κερκύρας. Ἐχεις δὲ ἐκ αἰετός μου πᾶσαν τὴν ἐλευθερίαν, ἐὰν θέλῃς, νὰ δημοσιύσῃς τὸ φιλοπόνημά μου εἰς τὰς στήλας τοῦ «Ζακύνθου» Ἄνωθεν ὡς ἢ ἀλλαχοῦ, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ πρωταχθῇ αὐτοῦ ἡ παροῦσα ἐπιστολή, καὶ ἄλλα τινὰ ἰδικά σου ἢ, θέλῃς Προλεγόμενα, καθ' ὅσον ἐγώ, βεβαρημένος ὑπὸ τῶν δημοσίων ἀσχολιῶν μου, δὲν κύκαίρηται, ὡς εἰκός, νὰ συντάξω ταῦτα.

Ἐν τούτοις διατελῶ μετὰ τῆς ἀδεύφικῆς ἀγάπης.

Ὁ φίλος σου

ἸΩ. Ν. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

Πρὸς τὸν Ἐλλόγιμον Κύριον

Κόρ. Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΝ.

κτλ. κτλ. κτλ.

Εἰς Ζάκυνθον

## Α

Ἄβραμιοις (Ἰωάννης) ἱερεὺς, ἀκμάσας περὶ τὰ 1700, διέπρεψεν ὡς ἱερονήρυξ ἐν Βλαχία, ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγγιπος Κωνστ. Βασαράβα. Τοῦτου ἔχομεν καὶ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ εἰς τὴν ἀπλοελληνικὴν τοῦ συγγραμματος — *Le massime degli Orientali* — (Istor. della Valachia ὑπὸ Anton. del Chiaro. σελ. 44].

ἸΑγᾶπιος. Ἱερομόναχος ἐξ Ἰθάκης, ἀκμάσας τὸν 1Η' αἰῶνα, ἀνὴρ φιλόσοφος, θεολόγος καὶ ῥήτωρ. Ἰσως εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος, ὃ ἐκδούς τοὺς βίους τῶν Ἀγίων καὶ τὰ Συναξάρια. (Μελέτ. Εκκλ. ἱς Δ' σ 142. — καὶ Ἀπολογ. Ἱστοριοκριτ. ὑπὸ Ἀναστ. ἱερέως. σελ. 210]

Ἄλἐξανδρὸς (Βασιλείου) ἀνὴρ πολυμαθής, διάφορα καταλιπὼν συγγραμματα. [Ἰδ. Απολογ. Ἱστορικ. κτλ. σ. 211].

Ἀλἐξανδρίδης (Δημήτριος) ἐκ Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας, ἱατροφιλόσοφος. Ἐχομεν αὐτοῦ λεξικὸν Τουρκο — Ἑλληνικόν, τὸν Ἑλληνικὸν Καθρέπτειν, ἥτοι σύντομον βιογραφίαν τῶν ἄχρι τοῦ 1Ε'. αἰῶνος ἀκμασάντων Ἑλλήνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων καὶ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος μέχρις ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως (Ἰδ. Αὐτόθι σελ. 214).

Ἀναστασιᾶδης (Κωνσταντῖνος) ἐξ Ἠπείρου, ἱατρὸς, ἐξέδωκε πραγματεῖαν «Περὶ μαρασμοῦ τῆς γεροντικῆς ηλικίας» [Αὐτόθ. σ, 217].

Ἀναστασιος ἱερεὺς ἐξ Ἰωαννίνων, ἀκμάσας κατὰ τὸν 1Η'. αἰῶνα. Ἦν ἐγκρατὴς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν μαθηματικῶν διέτέλεσεν ἱεροκήρυξ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας. Εσχολάρχησεν ἐν Ἰωαννίνοις καὶ συνέγραψεν ἐκθετικὴν Ῥητορικῆς. (Ἰδ. Μελέτιον ἐνθα ἀνωτ. σελ. 140. — καὶ Εὐγένιον. Λογικ. Προίμ. σελ 43).

Ἀνδρόνικος Βυζάντιος, μέγας χαρτοφύλαξ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, ἐκ προγόνων εὐγενῶν καταγόμενος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, κατεγίνετο μάλλον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν, εἰς ἣν καὶ ἠδουκίμηνεν [Ἰδ. Μελετ. Ἱστορ. Ἐκκλησ. Δ'. σελ. 67.]. Ἐν τοῖς παρ' ἡμοῖς χειρογράφοις εὗρον σημειώσιν, δι' ἧς ὀρίζεται ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἔτελεύτησεν τὸ 1720, Ἰανουαρίου 15' προσέτι δὲ ἐν πεντάστιχον ἐπιτύμβιον ἐν ἱερικῷ μέτρῳ, ἔχον οὕτως·

Ἐνθαδὲ κεῖται χαρτοφύλαξ ὁ μέγας  
Εὐγενὴς Ἀνδρόνικος ἐκ Βυζαντίου.  
Προὔχων δ' ἀπάντων ἀρετῇ, ἡδὲ φρένας.  
Ὅς ἐπὶ μακρὸν ἐλάσας βίου μέτρον,  
Μακάρων εἴληψε ζωῆς [τὸ] τέλος.  
Ἀντώνιος. [Ἰδὲ κατωτέρω ἐν  
Μετ. Χουρμούζης].

## Β

Βασίλειος (παπᾶ Εὐθυμίου) ἐκ Ζουπλίου τῆς Μακεδονίας, ἔγραψε καὶ ἐξέδωκεν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος [Ἰδ. Ἀπολογ. Ἱστορικ. σ. 212].

Βενεαμὴν Λεσβίος, φιλόσοφος καὶ θεολόγος, σχολαρχήσας ἐν Κωδωνιάς.  
Ἔχμ. σύστημα τῶν ἐπιστημῶν ἰδίων, ὅπερ ἐμεινεν ἀνέκδοτον. [Αὐτοθ. σελ. 212].

Βερύκιος (Ἰωάννης) ἐκ Λευκάδος, ἤκμασε τὸ 1767, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Τοῦτου σώζονται ἀνέκδοτα παρ' ἡμῖν δύο Ἐπιγράμματα εἰς τὴν τραγωδίαν Γρηγορίου τοῦ Ναζικινζανοῦ. Προσέτι ἔχουεν ἀντίγραφον αὐτοῦ τῶν Προγυμνασμάτων τοῦ Ἀφθονίου. Ἰδοὺ τὰ δύο αὐτοῦ ἐπιγράμματα.

Αὕτη μὲν γ' ἡ ἡδυτάτη τραγωδία,  
Ποιητικῶς ἢ ἡ εὐστόχως παθ' ὑμνοῦνται,  
... ταδ' ὑπὲρ θεοῦ παθόντος,  
Ναζικινζαν' ἀγχινόου παγγρηγορίου,  
Θεολογοῦ πάντως πεπῆται μεγίστου.

Αὐ δ' ἡ χαράξασα μὲν παλάμη τῆςδε,

Κ' ἅπαντα τὰ κείμενα τῆς δ' εἰσὼ εἰδίου,  
Ῥώμης ῥωννυσ' ἀθανάτου θεοῦ λόγου,  
Ἰωάννου τοῦ πικλῆν ἐπὶ Βερυκίου,  
Τοῦ Μαύρου ἀνατισταλκότες Ἀγίας,  
Τῆς κραναῆς, καὶ Ἀμαζικῆς καλῆς.

Βρακοθάνος Βασπαράδας (Γρηγόριος) ἐκ τῶν πρώτων εὐπατριδῶν τοῦ Βουκουρεστίου, μετέφρασεν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικόν, καὶ ἐξέδωκε «Στοιχεῖα Λογικῆς καὶ Ἠθικῆς Φιλοσοφίας» [Ἀπολογ. Ἱστορικοκριτ. σελ. 213].

## Γ

Γαζῆς (Προκόπιος) κατέλιπε σχολιαεῖς τὸν Ἡσαΐαν. [Αὐτοθ. σελ. 220].

Γεράσιμος ἐξ Αἰκρανίας, μαθητεύσας παρὰ Εὐγενίῳ τῷ Ἀκαράνῃ, καὶ σχολαρχήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει [Μελετ. Ἱστ. Ἐκκλ. Δ'. σ. 67]. Τοῦτον ἀναφέρει καὶ ὁ Εὐγενίος Βούλγαρις ἐν τῇ Λογικῇ τῇ [Προσίμ. σελ. 42].

Γεράσιμος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἐκ Κρήτης, ἀνὴρ σοφός, πολλὰ κατέλιπε συγγράμματα καὶ διδασχάς· πρὸς δὲ καὶ ἐπιστολάς πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσίας Πέτρον. [Ἰδ. Μελετ. Αὐτοθ. σελ. 223].

Γεωργιάδης (Ἀναστάσιος) ἐκ Φιλιππουπόλεως, ἱατρὸς ζῶν ἐν Παρίσι τοῖς κατὰ τὸ 1812. Συνέγραψε πραγματεῖαν περὶ προφορᾶς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ, μετέφρασε τὴν Ἀνθρωπολογίαν τοῦ Μεσγέρου, καὶ ἐξέδωκε πόνημα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀντιπανάκεια, ἥτοι περὶ αἰτίων, αἰ; τὰς ἀνιάτους νόσους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπεργάζονται. — [Ἰδ. Ἀπολογ. Ἱστορικοκριτ. σ. 211. — καὶ Κυριακοῦ Μελετῶντος Χρονογ. σ. 354].

Γεώργιος ἐκ Τρίκης, σχολαρχήσας περὶ τὰ τριάκοντα ἔτη ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Ἀμπελακίων. Ἐχομεν αὐτοῦ τὰ Σύμμικτα ἀνέκδοτα, μίαν ἀποθήκην, καὶ σύντομον Συλλογὴν διαφόρων Ἱστοριῶν καὶ μυθολογιῶν ἀντικειμένων.

[18]. Ἀπολογ. Ἱστορ. σελ. 242. καὶ 249].

Γ ο θ δ ε λ α ς (Δημήτριος Παναγιώτου), ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ σοφωτάτου ἀρχιερέως Πλαταμῶνος Διονυσίου, ἐκ Ῥαψάνης, τῆς παρὰ τῷ Ὀλύμπῳ, μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τὰς τύχας τοῦ Τηλεμάχου, ἐξέδωκε Στοίχεια Ἀλγέβρας, καὶ Μέρος Α'. Μαθηματικῆς, προσέτι Λεξικὸν Φυσικῆς καὶ Ἀ' λα' ἐτελεύτησε δὲ τὸ 1831. [18. Ἀπολογ. Ἱστορ. σελ. 215.—καὶ Κυριακ. Περίρρυτ. Χρονολ. σ. 357].

Γ ρ η γ ό ρ ι ο ς ἱερομόναχος ἐκ Θεσσαλονίκης, φιλόσοφος, θεολόγος καὶ ἱεροκέρυξ. [18. Μελέτ. ἐκκλ. Ἱστορ. σελ. 443].

#### Δ'

Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Βυζάντιος. Σώζονται αὐτοῦ Εὐχαὶ εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ ὑπόμνημα τοῖς Βασιλεῦσι Ῥωσίας καὶ τῷ Πατριάρχῃ Ἀνδριανῷ, [18. Μελέτ. ἐκκλ. Ἱστορ. Δ'. 244].

Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς. Ἱερομόναχος ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Δημητριάδος, μετέφρασεν εἰς τὸ ἀπλοελληνικὸν Συμεῶνα τὸν νέον θεολόγον. [Αὐτόθ. σελ. 226].

Δ ο υ κ α ς (Στέφανος). Ἱεροδιάκονος, ἐκ Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ λόγιος [Ἀπολογία. • Ἱστορικοκριτικὴ σελ. 222].

#### Ε.

Ε ξ η ν τ α β ε λ ό ν η ς (Γεώργιος) ἐκ Χίου, ἱατρός, συνέγραψε Λογικὴν καὶ Ἠθικὴν [18. Ἀπολογ. Ἱστορικ. σελ. 211.].

Ε ὐ θ υ μ ι ά δ η ς (Γεώργιος) ἐξ Ἀμπελικίων, ἱατροφιλόσοφος, μετέφρασεν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ἐν βελίον ἡθικόν. [Αὐτόθ. σελ. 214].

#### Ζ.

Ζ α β ό ρ σ κ η ς (Στέφανος) Ἐπίσκοπος Ῥοιζάνου, ἀνὴρ σοφός, ὅστις, καταργηθέντος τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος ἐν Ῥωσίᾳ, ἐγένετο μέγας μυστικός σύμβουλος παρὰ τῷ μεγάλῳ Πέτρῳ καὶ ἐξαρχος τῆς Ῥωσίας καὶ πρόεδρος τῆς Συνόδου. Συνέγραψεν Ἱλ-λυριστί. — Πέτραν πίστεως κατὰ Φραγκίσκου Βουδαίου— [18. Μελέτ. ἐκκλ. Ἱστορ. σελ. 222].

Ζ α μ π έ λ ι ο ς (Γεώργιος) ἐκ Λευκάδος, ἀνὴρ λόγιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 1740, τούτου σώζεται χειρόγραφος ἀκολουθία τῶν Ἀγίων ἐνδόξων μεγάλων μαρτύρων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ φρικώδους σεισμοῦ, γεγονότος ἐν τῇ νήσῳ Λευκάδος καὶ Ἀγίας Μαύρας, κατὰ τὸ 1704. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο τηρεῖται ἀνέκδοτον ἐν τῷ ἐν Λευκάδι ναῷ τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ.

Ζ α μ π έ λ ι ο ς (Νικόλαος). Ἱερομόναχος Λευκάδιος, ἐπικαλούμενος Δασκάλῃς, ἀκμάσας τὸ 1770, ῥήτωρ εὐγλωττος. Τούτου σώζονται παρ' ἡμῖν δύο ἀνέκδοτοι λόγοι ἐν κοινῇ φράσει, οὓς ἐκήρυξεν ἐν Ζακύνθῳ τὸ 1777, ὡς μαρτυρεῖ σημειώσις τις ἐν τῷ περιθωρίῳ αὐτῶν. Ὁ μὲν εἰς ἀρχεται διὰ τοῦ ῥή-  
του — » Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου ἔχοντα πνεῦμα ἀλάλου — » [Μαρκ.], ὁ δὲ διὰ τοῦ ῥήτου Ἐἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ, καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι — » [Μάρκ.]

Ζ α χ α ρ ί α ς. Ἱερομόναχος, Λευκάδιος, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 12'. ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἡγούμενος εἰς τὴν ἐν Λευκάδι Μονὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Εὐαγγελιστρίας, ἐνθα οὐ μόνον ἐπ' Ἐκκλησίας ἐδίδασκεν, ἀλλὰ καὶ φιλοπό-  
νως εἰς συγγραφὰς ἀπεδίδετο. Τούτου σώζεται παρ' ἐμοὶ ἀνέκδοτον Κυριακοδρόμιον, ἐν ἀπλῇ φράσει, ἐνθα ὁ ἀνὴρ φαίνεται ἐγκρατὴς τῶν θεολογικῶν,

εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς. καὶ ῥήτωρ εὐ-  
γλωττος. Ἐκ τοῦ πρώτου λόγου του  
εἰάγεται ὅτι ἤρξατο τὰς δαχάς του  
ἀπὸ τοῦ ἔτους 1604, διότι λέγει  
«—Τώρα, ἀπὸ τὸ εἶπεν ὁ Χριστὸς  
τοῦτο, εἶναι χίλιοι ἑξακίσιοι τέσσαροι  
χρόνοι—» Τὸ πολυσέλιδον τοῦτο χει-  
ρόγραφον οὐ μόνον εἶναι χρήσιμον διὰ  
τὴν ὑγειᾶ αὐτοῦ διδασκαλίαν, ἀλλὰ  
καὶ δι' οὗς διέσωσεν ἡμῶν γλωσσικὴς  
ιδιωτισμὸς.

## Η.

Ἡ λ ι ᾱ δ η ς (Θεοδόσιος), υἱὸς τοῦ  
Μανασσῆ, περὶ οὗ ἴδὲ Σάθαν [Νεοέλλ.  
φιλαλ. σελ. 513]. Οὗτος μετέφρασεν  
ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τὴν χημεῖαν τοῦ Φούρ-  
κρουᾶ, ἣν ἐξέδωκεν ἐν Βιέννῃ (Απο-  
λογ. Ἱστορικ. σελ. 216).

## Θ.

Θ α λ α σ σ ι ν ὸ ς (Ἰωάννης) ἐκ Πελο-  
ποννήσου, ἀνὴρ λόγιος [Μελετ. Ἑκκλ.  
Ἱστορ. σελ. 69]

Θ ε ο δ ὶ ρ η τ ο ς, μητροπολίτης  
Λακεδαιμονίας, ἄριστος φιλόσοφος καὶ  
θεολόγος. [Αὐτόθ. σελ. 69.]

Θ ε ο δ ὶ σ ι ο ς ἐκ Μιτυλήνης, ἐξέ-  
δωκε Νκυτικὴν πραγματείαν. [Αὐτ.  
σελ. 216].

Θ ε τ τ α λ ο μ ᾶ γ η ς (Ἀνθίμος),  
ἀρχιμανδρίτης, μετέφρασε καὶ ἐξέδωκεν  
ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τὴν Γραμματικὴν τῶν  
φυσικῶν Ἐπιστημῶν [Εὐγ. Βουλγαρὸς  
εἰς Φιλὸθ. Ἀδολεσχίαν].

Θ η σ ε ὺ ς (Νικόλαος) ἐκ Κύπρου,  
ἐξέδωκε τὴν παράφρασιν τοῦ Ὁμήρου  
τὴν ὑπὸ Θεοδώρου Γαζῆ [Ἀπολ. Ἱστορ.  
σελ. 220].

## Ι.

Ἰ γ ν ᾱ τ ι ο ς ἐξ Ἀμπελακίων, Ἐ-  
πίσκοπος Ἀρδαμερίων ἐν Θεσσαλονίκῃ,  
ἀνὴρ λόγιος, πολλὰ μοχθήσας εἰς σύ-  
στασιν Σχολείων ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ του.

[Αὐτ. σελ. 217].

Ἰ ο υ λ λ ι α ν ὸ ς (Δημήτριος) Βυζάν-  
τιος, ἐξ εὐγενῶν καταγόμενος, μέγας  
Λογοθέτης τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει  
Ἐκκλησίας, ἀνὴρ ἐλλέγγιμος καὶ πολυ-  
μαθής, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ  
Λατινικῆς. ἤκμασε τὴν ἡ'. ἑκατον-  
τατηεῖδα. [Μελετ. Ἱστορ. Δ'. σελ. 138]

Ἰ ο υ λ λ ι α ν ὸ ς (Κωνσταντῖνος) Βυ-  
ζάντιος, ἀνὴρ λόγιος. [Αὐτόθι.  
σελ. 70.]

Ἰ ω ᾶ ν ν η ς ἱερεὺς, οἰκονόμος ἐκ  
Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας, καθηγητῆς  
τῶν μαθηματικῶν ἐν τῇ Σχολῇ τῆς  
πατρίδος του. (Ἀπολογ. Ἱστορικ. σελ.  
217).

## Κ.

Κ α ι σ ᾶ ρ ι ο ς, Ἱερομόναχος ἐκ  
Πελοποννήσου, πρωτοσύγγελος τῆς μεγᾶ-  
λης Ἐκκλησίας ἐν Κωνσταντινουπόλει,  
ἀνὴρ πολυμαθής. [Μελετ. Ἑκκλ. Ἱ-  
στορ. σελ. 70].

Κ α ι σ α ρ ε ὺ ς (Προκόπιος), ἔγρα-  
ψεν Ἀ ν ῆ κ δ ο τ α τυπωθέντα ἐν Λου-  
γδούνῳ [Αὐτόθ. 220].

Κ α λ λ ῆ ν ι κ ο ς ἐκ τῆς νήσου Νά-  
ξου τῶν Κυκλάδων, μητροπολίτης Ἡ-  
ρακλείας, ἀνὴρ ἐλλόγιμος, εἰδήμων τῆς  
Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ Θεολογίας.  
Πρὶν ἀρχιερατεύσῃ διετέλεσε σχολάρ-  
χης ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ακολούθως  
ἐκηρύχθη καὶ Πατριάρχης μετὰ τὸν  
Ἱερεμίαν, ἀλλὰ, προβληθεὶς ἀποπλη-  
ξία, ἐτελεύτησε πρὶν κυρωθῆ. ἤκ-  
μασε τὸν ἡ'. αἰῶνα (Αὐτ. σελ. 138.)

Κ α ν τ ι μ ῆ ρ η ς (Αντίοχος), υἱὸς  
τοῦ Δημητρίου, ἡγεμόνος τῆς Μολ-  
δοβλαχίας ἀκμάσας τὸν ἡ'. αἰῶνα,  
ἀνὴρ πολυγλωττος καὶ μέλος τῆς ἐν  
Πετρούπολει Ἀκαδημείας. Ἐγράψε πολ-  
λὰ εἰς τὴν Ῥωσικὴν, ἐξ ὧν εἰσι —  
• Συμφωνία τῶν ψαλμῶν, Ὁδαί, Μῦθοι  
καὶ ποίημά τι καλούμενον Π ε τ ρ ῖ ς,  
εἰς ἑπαινον Πέτρου τοῦ Μεγάλου προσέ-  
τι συνέταξεν Ἐγχειρίδιον ἀναλυτι-  
κῆς τέχνης, θεωρίαν περὶ Προσώδιας,

Ἀναφωρὴν πρὸς τὴν Ἐλισάβετ Αὐτοκράτειραν τῆς Ῥωσίας περὶ διαφόρων πολιτικῶν ὑποθέσεων κτλ. μετέφρασε Ῥωσιστὴ τὸ περὶ Πληθὺς Κόσμου τοῦ Φοντενέλου μετὰ σημειώσεις, τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἰουστίνου, τὰς Ἐπιστολάς τοῦ Ὁρατίου διὰ στίχων, τὰς ὁδὰς τοῦ Ἀνακρέοντος, τοὺς βίους τοῦ Κορινθίου Νέπτοιο, τὸν Πίνακα τοῦ Κέβητος, τὰς Περσικὰς Ἐπιστολάς, τὸν Ἐπίκτητον, τοὺς Ἰταλικούς, διὰλόγους τοῦ Ἀλγαρότου περὶ φωτός. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ συγγράψῃ καὶ Λεξικὸν Ῥωστο — Γαλλικόν, ἀλλ' ἔμεινε τὸ ἔργον ἀτελές, προληθόντος τοῦ θανάτου. Ἐτελεύτησε δὲ ἐν ἡλικίᾳ ἑτῶν τριάκοντα, (Αὐτ. σελ. 166).

**Καντιμήρης** (Δημήτριος) πατήρ τοῦ ἄνωθεν Αὐτιόχου, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἀραβικῆς καὶ Ῥωτικῆς, προτέτι φιλόσοφος καὶ ἱστοριογράφος. Συνέγραψε Ἱστορίαν τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας. ἐβλίσιν πολὺ τιμὴν, ὅπερ μεταφράσθη εἰς πολλὰς γλώσσας πρὸς δὲ συνέταξε καὶ ἑκταστροφὴν τῆς Μολδαβίας κ.λ. (Αὐτοῦ).

**Καραπέτης** (Στέριος) ἐξ Ἀμπελκικῶν, ἄριστος ἱατρὸς [Ἰδ. Ἀπολογ. Ἱστορικ. σ. 222].

**Καρτσιώτης** (Προκόπιος) Πελοποννήσιος, παροικῶν ἐν Τεργέστη, ἐπιστάτης τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ πολὺ γλωττος. Μετέφρασε πόνημά τι, ὅπερ εἶπετι τηρεῖται ἀνεκδοτὸν. [Αὐτ. σ. 220].

**Κλήμης** ἐκ Χίου, μητροπολίτης Ἰωαννίνων, ἀνὴρ θεολόγος (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 70).

**Κιγάλλας** (Διονύσιος) ἐκ Κύπρου, τρόφιμος τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἑλληνομουσείου, μαθητεύσας εἰς Πατάριον, ἱεροφιλόσοφος καὶ πολὺ γλωττος. Ἐτελεύτησε τὸ 1681, ἐν Κωνσταντινουπόλει, (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 68).

**Κόνδαρης** (Σύμων) Λευκάδιος, ἀκμάσας περὶ τὰ μέγα τοῦ ΠΗ' αἰῶνος, ἀνὴρ εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῶν θεολογικῶν. Σφύζοντι αὐτοῦ ἀ-

νέκδοτα δύο μεγάλυνάρια, τὸ μὲν εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν, τὸ δὲ εἰς τὴν Ἀγίαν Μύρην, προστάτιν τῆς ὁμωνύμου πόλεως.

**Κοντοεῖδης** (Ἀθηνάσιος) Κερκυραῖος, ἱεραρχεῖς χρηματίσας τῆς ἐν Ῥωσίᾳ Βαγόλδας, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωτικῆς, διδάσκαλος ἐν Μόσχῃ ἑλληνικῆς γλώσσης, ὅστις κατὰ βασιλικὴν προσηχὴν ἀνεδέχθη τὸ 1726 τὴν εἰς τὸ Ῥωτικὸν μετάφρασιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς. (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 143. — Ζαΐρα Νέα Ἑλλάς κτλ. 189 — Ὁρα καὶ Vita di Pietro il grande ὑπὸ Ἀν. Κατηφόρου σελ. 271 — καὶ Φλητῆ, Προλεγόμενα εἰς τὴν Ἱπερά. τῆς Γραικ. Ἐκκλ. ὑπὸ Βλασσο. σελ. κβ.)

## Λ.

**Λάκκος** Τραπεζούντιος ἱεροφιλόσοφος, καὶ διδάσκαλος ἐν Βοικουρεστίῳ. συνέγραψεν τὸ 1707 Χρονολογίαν τῶν Οὐγγαβαλῶν αὐθιγμάτων. (Μελέτ. Αὐτ. σ. 221 — Ζαβ. αὐτ. σ. 117).

**Λακκαριε** (Ἀσάνος) ἐκ Θεσσαλονικῆς ἱεροφιλόσοφος, σπουδάζας ἐν Πατάριῳ, ἦν εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ἰταλικῆς. (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 145 — Ζαβ. αὐτ. σελ. 189.)

## Μ.

**Μανουὴλ Τενέδιος**, ἐξέδωκε διατριβὴν εἰς τὸν Θουκυδίδην, καὶ τὴν περὶ Ζυμώσεως πραγματείαν. (Ἀπολογ. Αὐτ. Ἱστορ. σελ. 218).

**Μάντουκας** (Διονύσιος) μητροπολίτης Καστορίας, ἐκ Μοσχόπολεως τῆς Μακεδονίας, ἐσπούδασεν ἐν Ἰταλίᾳ, ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ θεολόγος. (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 68). Τοῦτον ἀναφέρει καὶ ὁ Εὐγένιος (Λογικ. Προίμ. σελ. 13).

**Μεθόδιος** ἱερομόναχος ἐξ Ἀεῖς τῆς Θεσσαλομαγνησίας, ἔγραψε Κετῆχισιν τοῦ βαπτίσματος. (Ἀπολογ. Ἱστορ. σελ. 219).

Μεταξόπουλος (Ἱερόθεος) ἐκ Κρήτης, ποιητὴς ἄριστος. (Αὐτ. σ. 221).

Μπαλάσης (Ἀχυρᾶς) ἐκ τινος κόμης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ πολυμαθὴς, διαπρέψας ὡς διδάσκαλος. ἔχομεν αὐτοῦ Γραμματικὴν καὶ μετὰφρασιν Ἑθικοῦ τινος πονήματος τοῦ Σοαβίου. [Ἀπολ. Ἱστορ. σελ. 219]

Μυριδάκης (Μακάριος), ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως. ἔχομεν αὐτοῦ βιβλίον καλούμενον «Χριστοπανηγυρικόν». [Αὐτ. σελ. 219]

Μωράιτης (Νεόφυτος) διάκονος, συνέγραψε Γραμματικούς καὶ πολιτικούς τινας Νόμους, οἵτινες ἔμειναν ἀτελεῖς διὰ τὸν ἐπισυνεβάντα θάνατόν του [Μελετή, Αὐτόθι σελ. 212].

## Ν.

Ναθαναήλ Χίος Ἀρχιεπίσκοπος, διδάσκαλος τῆς ἐν Χίῳ Σχολῆς. [Ἰδ. Μελετ. Αὐτ. σελ. 224].

Νικήτας διδάσκαλος ἐν Χίῳ, μαθητὴς καὶ ἀνεψιὸς Ἀθανασίου τοῦ Παρίου. Μετεβύβημισε τὸ Δ' τοῦ Γαζή, γράψας τὸ πόνημά του εἰς τὴν ὀμνιουμένην γλῶσσαν, ἐκδοθὲν ἐν Βενετίᾳ, [εὐμ. Γραμμ. Προλογ. γ].

Νικόλαος ἐκ Μολδαβίας, πρωτοσπαθᾶριος τῆς ἐν Μολδαβίᾳ Ἡγεμονίας ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ πολύγλωττος. Μετέφρασε τὴν θείαν Γραφὴν εἰς τὴν ἐγγώριον φωνὴν τῶν Λακῶν καὶ Οὐγγροβλάχων, ἦν καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐν Ἐκκλησίᾳ. Ἐτιμῆθη ὑπὲρ τῶν Ῥώσων, ἀναβάς εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα. [Μελετ. αὐτ. σελ. 72].

## Ο.

Οἰκονόμος (Νικόλαος) ἱερόπαις ἐξ Ἀμπελακίων, ἀνὴρ λόγιος, ἐποίησεν ἐπιγράμματα Ἱστορ. Προλογ. γ].

## Π.

Παπιολάκης (Γεώργιος ὁ καὶ Ἀριστείδης) Κωνσταντιᾶδης ἐκ Κρήτης, ἀνὴρ λόγιος, ἐποίησεν ἐπιγράμματα. (Αὐτόθι).

Πλακίδας (Εὐστάθιος) ἐκ Βουκουρεστίου, ἱατρὸς περιοδεύσας τὴν Ἀγγλίαν χάριν μαθήσεως. (Μελετ. Αὐτ. σελ. 222).

Πολυχάλᾱς (Γεώργιος) ἐκ Κεφαλληνίας, ἱατροφιλόσοφος, ἀκροατὴς τῶν ἐν Παταΐῳ σοφῶν, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἱταλικῆς καὶ Ῥωσικῆς, ἐχηρημάτισεν ἱατρὸς Αἰκατερίνης τῆς Α' τῶν Ῥώσων (Ἰδ. Μελετ. αὐτ. σελ. 443).

Πορφυρίτης (Ἰωάννης) Βυζάντιος, ἀνὴρ λόγιος. (Αὐτ. σελ. 70).

Πρεβέτος (Σπυρίδων) Ζακύνθιος, μετέφρασεν εἰς τὴν Ἱταλικὴν τὴν Ἱστοριοκριτικὴν Ἀπολογίαν τοῦ Ἀναστ. Ἱερ. Οἰκονόμου (Αποπογ. ἐν Προλόγῳ).

Προκόπιος (Θεοφάνης) ἐκ Κιέβου, ἐσπούδασεν ἐν Ἱταλίᾳ, καὶ παρὰ τοῦ Μεγάλου Πέτρου διωρίσθη Ἀρχιεπίσκοπος Νοβογροδίας. Συνέγραψε πλεῖστα Θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ, ὧν τὰ μὲν φιλοσοφικὰ ἐξεδόθησαν, τὰ δὲ Θεολογικὰ σώζονται χειρόγραφον ἐν Ῥωσίᾳ. Προσέτι συνέγραψε Λατινιστὶ τὸ περὶ ἐμπορεύσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ὅπερ μετεφράσθη παρὰ τοῦ Εὐγενίου, καὶ ἐδημοσιεύθη μετὰ τῶν προλεγομένων τοῦ Βρυσενίου ἐν Λεϊψίᾳ (Μελετ. Αὐτ. σελ. 221).

Πῶπ (Ζηρόβιος), μαθητὴς Λάμπρου τοῦ Φωτιάδου. Συνέταξε καὶ ἐξέδωκε Μετρικὴν —. (Ἀπολ. Ἱστορ. σελ. 216).

Πώπας (Ἀναστάσιος) ἐξ Ἰωαννίνων, διδάσκαλος εἰς Σέρβας, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, φιλόσοφος καὶ θεολόγος. Συνέγραψεν Πθικὴν Φιλοσοφίαν καὶ ἄλλα, ἐκδοθέντα ἐν Βιέννῃ. Συνέγραψε δὲ καὶ βιβλίον καλού-

μενον—Κρήνη Δωδεκάκρουνος—» χρήσιμον διὰ τοῦς ἱεροκλήρυκας, ὅπερ εἰσέτι μένει ἀνέκδοτον. (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 146.)

## Ρ.

Ρούσης (Γεώργιος) ἐκ Σιατίστης τῆς Μακεδονίας, ἱεροφιλόσοφος, εἰδὴμων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς, σπουδᾶς ἐν Παταβίῳ. Ἐξέδωκε Λατινιστὶ Κατάλογον τῶν ἐπιστατῶν τοῦ ἐν Παταβίῳ Γυμνασίου, [18. Μελέτ. σελ. 145].

## Σ.

Σακελλαρίου (Γεώργιος) ἐκ Κοζάνης, ἱατρός. Ἐξέδωκεν Ἀρχαιολογίαν συνοπτικὴν τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν Α'. τόμον τοῦ νέου Ἀναχάρσιδος καθώς καὶ πολλὰς Κωμωδίας καὶ Τραγωδίας. [Ἀπολ. Ἱστορ. σελ. 214].

Σαρός Τενέδιος, ἔγραψε Στοχασμὸν περὶ Θουκιδίδου, καὶ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων. (Αὐτ. σελ. 222].

Σέργιοις (Ιωάννης) ἱατρός ἐν Κωνσταντινουπόλει, συνέγραψε Πραγματεῖαν ἱατρικὴν τὸ 1818. (Κυριακ. Μετρίρ. Χρονολ. σ. 35+).

Σκιαδαρέσης (Χρυσάνθος) ἱερομόναχος ἐκ Λευκάδος ἤκμασε περὶ τὸ 1753, μαθητεύσας παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ Εὐγενίῳ ἐν τῇ Ἀθωνῇ Σχολῇ. Τούτου σώζεται παρ' ἐμοὶ λόγος ἀνέκδοτος εἰς τὴν Δ.ην Κυριακὴν — Περὶ παιδῶν ἀγωγῆς —· εἰς ἀπλὴν φράσιν, ἐξ οὗ δέικνυται ὁ ἀνὴρ πολυμαθής, καὶ ῥήτωρ εὐφραδέστατος.

Σπανόπουλος (Παναγιώτης), Πελοποννήσιος, ἔγραψεν Ἀριθμητικὴν καὶ Ὑποθήκην. (Ἀπολογ. Ἱστορ. σελ. 220).

Σπαντώνης. Βλζάντιος, μέγας Χαρτοφύλαξ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, ἀνὴρ ἐλλόγιμος,

εἰδὴμων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Θεολογίας, χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Σχολῆς. ἤκμασε τὸν ΙΗ' αἰῶνα. (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 138. — καὶ Εὐγ. Λογικ. Προοίμ. σελ. 43.)

Σπαρμιώτης (Ἰωάννης) ἱεροδιδάσκαλος εἰς τινὰ Μονὴν ἐν Ὀλύμπῳ ἐξέδωκεν Ἀριθμητικὴν καὶ Ἀλγεβραν καὶ τὰς τοῦ Γράντη Κωνιάς τομὰς. (Ἀπολ. Ἱστορ. σελ. 217.)

Στέφανος Ἀθηναῖος ἱερομόναχος, ἀνὴρ παιδείας, συνέγραψε διάφορα ποινήματα. (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 72].

Σχένδος (Μιχαήλ) ἱεροφιλόσοφος, ἀκροατὴς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ σοφῶν εἰδὴμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰταλικῆς καὶ Ῥωσικῆς, φιλόσοφος, θεολόγος καὶ ἱστορικός. Ἐξέδωκεν ἐν Πετροπόλει Λατινιστὶ βιβλίον πενρὶ τῆς πόλεως Τόμεις, ὅπου ἐξωρίσθη ὁ Ὀβίδιος· ἐν αὐτῷ δεικνύει ἀνὴρ μεγάλην πολυμαθειαν. (Αὐτ. σελ. 143.)

Σωτήρις (Γρηγόριος) Ἀθηναῖος, ἀντροπολίτης Γάνου καὶ Χώρας, εἰδὴμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς, φιλόσοφος καὶ θεολόγος. ἤκμασε τὸν ΙΗ' αἰῶνα (Αὐτ. σελ. 138).

## Φ.

Φιλίππιδης (Δανιὴλ) ἀπὸ Μηλίων τοῦ Πηλίου ὄρους, ἤκατ' ἄλλους, ἐκ Μαγνητικῆς τῆς Δημητριάδος, ἐξέδωκε μετὰφρασιν τῆς Λογικῆς τοῦ Κονδύλλாகου καὶ τῆς ἐπιτόμου Ἀστρονομίας τοῦ Αἰλάνδου καὶ ἄλλα. Ἐτελεύτησε τὸ 1833. (Ἀπολ. Ἱστορ. σελ. 214. — καὶ Κυριακ. Μετρίρ. Χρονολ. σελ. 357).

Φιλόθεος Πάργιος, ἱερομόναχος, θεολόγος καὶ ῥήτωρ. (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 141).

Φωκᾶς (Ἰωακείμ) ἐκ Κεφαλληνίας, διδάσκαλος καὶ ῥήτωρ. (Μελέτ. Αὐτ. σ. 224).

## X.

**Χαλκιόπουλος** (Ίάκωβος) ἐκ Ρεθύμνης, ἱατροφιλόσοφος, μαθητεύσας ἐν Παταβίῳ [Αὐτ. σελ. 69].

**Χαλκεύς** (Ἰωάννης) ἐκ Μοσχοπόλεως, ἱερεὺς σοφὸς, εἰδήμων πολλῶν γλωσσῶν, φιλόσοφος, θεολόγος καὶ ῥήτωρ. Ἐχρημάτισε καθηγητὴς ἐν τῷ Φλαγγικῷ Φροντιστηρίῳ ἐν Ἑνετίᾳ. ἤκμασε τὸν 11. αἰῶνα. [Μελέτ. Αὐτ. σ. 140. — καὶ Εὐγέν. ἐν Προοιμ. Λογικ. σελ. 43].

**Χουρμούζης** Βυζάντιος, ἀνὴρ ἐλλόγιμος, σπουδάσας ἐν Παταβίῳ, καὶ διδάσκαλος χρηματίσας τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Σχολῆς (Μελέτ. Αὐτ. σελ. 72). Ἀδελφὸς αὐτοῦ ἦν Ἀντώνιος ὁ Βυζάντιος, διδάσκαλος καὶ αὐτὸς τῆς ἰδίας Σχολῆς, ἐκδούς ἐν Βενετίᾳ Χρηστοθήειαν. (Αὐτ. σ. 67.)

**Χρύσανθος**. Ἠπειρώτης, σχολάρχης ἐν Μοσχοπόλει, καὶ εἶτα ἐν Ἀρτῇ. (Εὐγεν. ἐν Προοιμ. Λογικ. σελ. 42).

**Χρύσανθος**, διδάσκαλος τῆς ἐν Σμύρνῃ Σχολῆς, ἀνὴρ ἐπιστήμων καὶ ῥήτωρ ἄριστος. (Ἀπολεγ. Ἱστορ. σελ. 222].

**Χρυσόελδώνης**, ἀνὴρ λόγιος, γράφας φιλοσοφικὸν διάλογον περὶ τοῦ Γνωθὶ σαυτὸν, καὶ μεταφράσας τὸ πόνημα τοῦ Λοκίου περὶ ἀνθρωπίνου νοός. (Αὐτόθ.)

**Χρυσόσκουλος** (Ἰωάννης) Βυζάντιος, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἰσως υἱὸς τοῦ παρὰ Σάθᾳ Χρυσοσκούλου (Νεοελ. Φιλολ. σελ. 408). ἤκμαζε τὸ 1714, σπουδάσας ἐν Ῥώμῃ Ῥητορικὴν καὶ Φιλοσοφίαν, ἐν δὲ Παταβίῳ τὴν ἱατρικὴν Ἐδολοφονήθη δὲ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου ἐν Βλαχίᾳ τὸ 1716. (Ist. della Valachia ὑπὸ Av. del Chia-ro σελ. 228).

**Χρυσόσκυλλεύς**, ἀνὴρ ἐλλόγιμος, μεταφράσας τὴν Ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας. (Ἀπολ. Ἱστορ. σελ. 222).

## Ψ.

**Ψωμάς** [Φραγγίπκος] Λευκάδιος, ἱατροφιλόσοφος, ἤκμασε τὸ 1734. Τούτου σώζονται εἰς χειράς • μας δύο ἀνέκδοτοι ᾠδαί, εἰς ἀρχαίαν φράσιν, ἡ μὲν ἐν Πινδαριζῷ μέτρῳ, ἡ δὲ ἐν Ἑλεγειᾷ, καὶ ἡ μὲν ἐγκωμιάζει τὸν ἀκμάζοντα τότε ἐν Λευκάδι ἱεροκῆρυκα Μελέτιον Σέρβον, ἡ δὲ ἐξυμνεῖ τὰ εἰς Ἀγίαν Μαύραν εἰσόδια τοῦ Προβεδούρου Ἰωάννου Μανολέσσου. Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τῆς πρώτης ᾠδῆς.

• Εὖχος Ἑλλήνων, ἀρετῆς ἀπάσης

• Κῦδος ὠραῖον, σέλας ἠδὲ γάρμα

• Λευκάδος, ῥέξει κρατεροῖς μέτροις,

• Ὅρασο Μούσα •

Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ καὶ τῆς δευτέρας.

• Ὡ πόσον ἡμερὶ γλυκερὸν φέγγος ἄρτι πορίζει

• Ἡέλιος, κόσμου κῦδος ἀπειρέσιον! Τὸ ἐν λόγῳ χειρόγραφόν μας φέρει χρονίαν 1734.

Ἐγγραφον ἐν Λευκάδι, τῇ 20 Νοεμβρίου. 1878.

## ΤΑΓΧΑΙΖΕΡ (TANNHAUSER)

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Τεργέστη Μεγάλου Θεάτρου, ὅπου συρρέει τὸ ἄνθος τῆς τεργεσταίας ἀριστοκρατίας, παρίσταται νῦν τὸ μεγαλοπρεπὲς μελόδραμα «Ταγχάιζερ» τοῦ διαστήμου τῆς Γερμανίας μουσικοδιδασκάλου Ἰππ. Ριχάρδου Βάγνερ, τοῦ ἀναμορφωτοῦ τούτου τῆς νέας μελοδραματικῆς ἐπιστήμης. Ὁ Βάγνερ καὶ ἡ σχολὴ του εὗρον συχνάκις πολέμιαν τὴν κριτικὴν τῶν μεροληπτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες, ὄντες ἀδιασπαστῶς προσηλωμένοι εἰς τὰ ἀρχαῖα δόγματα τοῦ παρελθόντος, ζηλοτυποῦσι μέχρις ἀποτυφλώσεως εἰς τὴν θείαν μουσικὴν δόξαν καὶ, γράφοντες